

[1975 மார்ச் 11]

(7) 1975-76—ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிக்கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு.

(அ) நிதி கோரிக்கை எண் 6—பத்திரப் பதிவு.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின் மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 6 —பத்திரப்பதிவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 1,86,05,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH: Sir, to discuss policy, I move—

“That the allotment of Rs. 1,86,05,000 under Demand No. 6—Registration—be reduced by Rs. 100”.

THIRU N. DENNIS: Sir, to discuss about the necessity to adopt measures to restrain the registration of transfer of properties outside Tamil Nadu, I move—

“That the allotment of Rs. 1,86,05,000 under Demand No. 6—Registration—be reduced by Rs. 100”.

திரு கே. ஏ. வகாப்: தலைவர் அவர்கள், நிலங்களின் மதிப்பிற்கு மேலும் விலையை அதிகப்படுத்தும் முறையில் அமைந்திருக்கின்ற நில மதிப்பு நிர்ணய விலைகளைப் பற்றி விவாதிக்க.....

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 6—பத்திரப் பதிவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,86,05,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU K. T. K. TANGAMANI: Sir, to discuss the need to confirm the 240 listed section writers, I move—

“That the allotment of Rs. 1,86,05,000 under Demand No. 6—Registration—be reduced by Rs. 100.”

(ஆ) நிதிக்கோரிக்கை எண் 32—பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின் மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 32—பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 5,78,27,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

1975 மார்ச் 11]

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, to discuss policy, I move—

“That the allotment of Rs. 5,78,27,000 under Demand No. 32—Welfare of the Backward Classes, etc.,—be reduced by Rs. 100 ”.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்: தலைவர் அவர்களே, திருச்சி நகரத்தில் செயற்கை வைரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பின்தங்கிய மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி வலியுறுத்த.....

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 32—பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 5,78,27,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU K. T. K. TANGAMANI : Sir, to discuss the need to fix the monthly hostel allowance to backward class students at Rs. 100 p.m., I move—

“That the allotment of Rs. 5,78,27,000 under Demand No. 32—Welfare of the Backward Classes, etc., be reduced by Rs. 100.”

THIRU M. A. LATHEEF : Sir, to discuss about the need to have a separate Directorate to look after exclusive problems of religious minorities in the State, I move—

“That the allotment of Rs. 5,78,27,000 under Demand No. 32—Welfare of the Backward Classes, etc., — be reduced by Rs. 100 ”.

திரு. ஏ.ஆர். மாரிமுத்து: தலைவர் அவர்களே, பட்டுக்கோட்டை கிராமங்கலம் வகை வல்லநாட்டுச் செட்டியார் இனத்தைப் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்தல் சம்பந்தமாக விவாதிக்க....

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 32—பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 5,78,27,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கே.பி. கோபால்: தலைவர் அவர்களே, படிப்பு உதவித் தொகை வழங்குவதில் ஏற்படும் காலதாமதத்தைத் தவிர்க்க வேண்டிய தன் அவசியம் பற்றி விவாதிக்க.....

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 32—பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ.5,78,27,000-ல் ரூ.100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

[1975 மார்ச் 11]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மாணியக் கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப் படுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : தலைவர் அவர்களே, மாணியக் கோரிக்கை எண் 6—ஆவணப் பதிவுத்துறை—மாணியக் கோரிக்கை எண் 32—பிற்பட்டோர் நலத் துறை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகள் அச்சிடப்பட்டு பேரவை அங்கத்தினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு துறைகளும் 1974-75-ல் ஆற்றிய பணிகளும், 1975-76-க்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பற்றிய குறிப்புகளும் அவற்றில் அடங்கியிருக்கின்றன. அதன் மேல் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் நல்ல கருத்துரைகளைக் கேட்டுப்பின்னால் பதில் அளிக்கிற முறையில் நான் ஏதும் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் கருத்துரைகளை வரவேற்று இந்த நிலையில் அமைகிறேன்.

*திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : தலைவர் அவர்களே, நடப்பாண்டிற்கு மின் தங்கிய மானியக் கோரிக்கையில் கோரப்பட்டுள்ள நிதிகளுக்கும் இதர பிரச்சினைகளுக்கும் அண்ணா திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தின் சார்பாக என்னுடைய பல கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் வைப்பதற்கு முன் வருகிறேன்.

என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களை வலியுறுத்தும் வகையில் இந்தக் கருத்துக்களை அரசு ஏற்க வேண்டும் என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துச் சொல்லும் முகத்தான் என்னுடைய கருத்துக்களை இங்கே எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

திருச்சி மாநகரிலும், மதுரை, சென்னை போன்ற பகுதிகளிலும் செயற்கை வரைத் தொழிலில் ஏறக்குறைய 50 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த குடும்பங்கள் தற்போது ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இந்தச் செயற்கை வரையும் உற்பத்தி செய்கின்ற தொழிற் கூடம் மேட்டுப்பாளையத்தில் அமைந்திருக்கிறது. உற்பத்தியாகின்ற செயற்கை வரைங்கள் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு அதிகம் பயன்படுகின்றனவா என்றால் இல்லை என்றுதான் நான் சொல்வேன். ஏனென்றால், இங்கே உற்பத்தியாகின்ற செயற்கை வரைங்களை விநியோகிக்கின்ற பொறுப்பு வட மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு கம்பெனிக்குத்தான் தற்போது இருக்கிறது. ஆகவே, உற்பத்தியாகின்ற பெரும் பகுதியான செயற்கை வரைங்களில் தரமுள்ள வரைங்கள் அங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, தாம் இல்லாத நாலாந்தர, ஐந்தாந்தர செயற்கை வரைங்கள் தான் இங்கே தமிழகத்தில் விநியோகிக்கப்படுகின்றன என்று முதல் குற்றச் சாட்டை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன், செயற்கை வரைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற பின்தங்கிய மக்கள் தங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற இடர்பாடுகளைப் பற்றியும், அந்தத் தொழில் நலிந்துகொண்டு வருவதைப் பற்றியும், தொழிலுக்கேற்ப ஊதியம் வழங்கப்படுவதில்லை, கிடைப்பதில்லை என்பது குறித்தும் வலியுறுத்தி முதலமைச்சர் அவர்

1975 மார்ச் 11]

[பெ. செளந்தரபாண்டியன்]

களுக்கு 4-4-1973-லும், 12-4-1973-லும், 9-6-1973-லும், 10-9-1973-லும், 15-9-1973-லும், ஆக பட்டியல் போட்டே தங்கள் கோரிக்கைகளைப் பல முறை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. இந்தக் குடும்பங்கள் வறுமையில் வாடுகின்றன. அதே நேரத்தில் அவர்கள் செய்கிற வேலைக்குப் போதுமான ஊதியம் தரப்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்குரிய சட்டம் அவர்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, பலதரப்பட்ட கோரிக்கைகளை அவர்கள் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆயினும், 1970-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை அவர்கள் வலியுறுத்திக் கேட்டு வருகிற கோரிக்கைகள் அரசாங்கத்தின் காதில் எட்டாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? அதற்கு வேண்டிய பரிகாரம் தேடப்படாமல் இருப்பதற்கும் என்ன காரணம்? இவ்வளவு கால தாமதம் ஆகியும் அந்தக் கோரிக்கைகளை அனுப்பியவர்களுக்கு ஒரு பதிலும் அனுப்பப்படாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? பின்தங்கிய மக்களுக்கு என்ன என்னவோ செய்கிறோம், உடனடியாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கிறோம் என்று எல்லாம் மார்ச் துடிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே தவிர, இந்தப் பின்தங்கிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கான பரிகாரத்தைக் காண எந்த விதமான நடவடிக்கையும் இதுவரை எடுக்கவில்லை. இந்த அரசு எடுக்கத் தயங்குகிறது என்ற குற்றச்சாட்டை இந்த மன்றத்தில் சாட்ட விரும்புகிறேன்.

திருச்சியிலும், மதுரையிலும், கோவையிலும், சென்னையிலும் செயற்கை வைாத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர் குடும்பங்கள் தற்போது வேலை இல்லாமல்—அருவாய் இல்லாமல் அவதிப்படுகின்றன. அதை எண்ணிப் பார்த்து இந்தத் தொழிலாளர் குடும்பங்களுக்கு அரசாங்கம் கடன் உதவி அளிக்க வேண்டும்; அவர்கள் வேலை செய்ய தளங்கள் கிடைக்க முறைப்படுத்த வேண்டும். உற்பத்தி செய்கிற தரமான செயற்கை வைாங்களை வெளி மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதைத் தடுக்க வேண்டும்.

பின் தங்கிய நலத் துறை அமைச்சரே தொழிலாளர் நலத்தறை அமைச்சராகவும் இருப்பதால் இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு என்ன பரிகாரம் தேட முடியுமோ, அளிக்க முடியுமோ அதை விரைவில் அளிக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

நம்முடைய நாட்டில் ஏற்கனவே பின்தங்கிய சமுதாயங்கள் பல இருக்கின்றன. சமுதாயத்தில் பின்தங்கியவர்கள் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியவர்கள் ஏராளமானோர் இருக்கின்றனர். இந்த நிலையில், இலங்கையிலிருந்தும் பர்மாவிலிருந்தும் இந்திய அரசாங்கம் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி அங்கே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த தமிழர்கள் இங்கே வருஷாவருஷம் நுழைந்துகொண்டு இருக்கின்றனர்.

அங்கே நல்ல முறையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த குடும்பங்கள் தாயகத்திற்குத் திரும்பி வந்தவுடன் மிகுந்த ஏமாற்றம் அடைந்த நிலையில் வாழ வழியின்றித் தவிக்கிறார்கள். காரணம், அங்கே

[திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்] [1975 மார்ச் 11]

போட்டுக் காட்டப்பட்ட சிறிமாய் படங்களைப் பார்த்துவிட்டு—இங்கே ஒரு கட்டும் திட்டம், வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் திட்டம், பட்டா வழங்கும் திட்டம் போன்றவைகள் பல இருக்கின்றன என்ற கற்பனைக் கோட்டையில் உலவிக்கொண்டிருந்தார்கள். இங்கே வந்ததும் அவர்கள் கட்டிய கற்பனைக் கோட்டை தரைமட்டமாக ஆக்கப்பட்டு, வறுமையில் வாடி துடிக்கின்ற நிலைக்கே ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டாமல் இருப்பது நல்லதல்ல.

இலங்கையில் இருந்து வருகின்ற நம்முடைய தமிழ்ச் சமுதாயம் பெரும்பாலும் பின்தங்கிய மக்கள்தான். அவர்கள் சமுதாயத் துறையில் மட்டுமல்ல பொருளாதாரத் துறையிலும் மிகமிகப் பின்தங்கிய மக்கள், அவர்களுக்கு வாழ வழி வகுத்து, வீட்டு மனைகள், முன் கடன், வேலை வாய்ப்புகள், மற்ற உதவிகளை எல்லாம் இந்த அரசாங்கம் செய்து தருகின்றதா என்றால் இல்லை என்று தான் நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்.

கடன் தொகை பெறுவதற்காக அவர்கள் மாவட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்திற்கு அலைகிறார்கள். வட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்திற்கு அலைகிறார்கள். கோட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்திற்கு அலைகிறார்கள். எங்கு சென்றும் நிவாரணம் கிடைக்காமல் வேதனைப்பட்டு புழுவாய்த் துடிக்கின்றனர். இதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

(பிற்பகல் 12-30)

அப்படிப்பட்டவர்கள், ஏழை, பின்தங்கிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகவும், பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும்தான் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தயவு செய்து இந்த அரசாங்கம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்த மாமன்றத்தில், பட்ஜெட் விவாதத்தில் என்னுடைய நண்பர், எங்கள் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் இளஞ்செழியன் அவர்கள் ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு வரங்குளத்திலும், வம்பன் காலனியிலும் இருக்கின்ற இலங்கை அகதிகள் பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற குறையை எடுத்துச் சொன்னபோது, மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் பட்டினியால் சாக வில்லை, வியாதியால், வயிற்றுப் போக்கால் செத்தார்கள் என்ற ஒரு கருத்தை எடுத்து வைத்தார்கள். என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டு கோள் என்னவென்றால், அந்தத் திருவரங்குளத்திலும், வம்பன் காலனியிலும் ஏறத்தாழ 264 குடும்பங்கள் வாசிக்கின்றன. மொத்தம் 2,000 பேர் அங்கேயிருக்கிறார்கள். இந்த 2,000 பேருக்குப் போதுமான உணவு கிடைக்கிறதா என்றால், இல்லை. குடிநீர் கிடைக்கிறதா என்றால், இல்லை. கடன் கிடைக்கிறதா என்றால், இல்லை. ஆகவே வாழ்வழியின்றி, வருவாயின்றி பல நாட்கள் சிலர் பட்டினி கிடந்து செத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இந்த மாமன்றத்தில் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். செத்தவர்களில் பலபேர் உணவில்லாமல் வயிற்றுப் பசியால், வாழ வழியில்லாமல், பல நாட்கள் வாடியிருந்து

1975 மார்ச் 11]

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செளந்திரபாண்டியன் அவர்கள் ஒரு கிராமத்தில் நடந்திருக்கிற சம்பவத்தைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கும் இந்தத் துறைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. பெ. செளந்திரபாண்டியன் : தலைவரவர்களே, நான் சொல்வது, அவர்களும் பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், அகதிகளாக வந்தவர்கள். பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கியவர்கள், ஆகவே, அப்படிப்பட்ட மக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு இந்தத் துறைக்கும் அரசுக்கும் இருக்கிறது என்பதால்தான் நான் சட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : பல்வேறுபட்ட ஜாதிக்காரர்கள் இந்தத் துறையிலே வருகிறார்கள். இந்தத் துறைக்கென சில பணிகள் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பணிகளிலே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறுகின்ற பணிகளெல்லாம் வருவது கிடையாது. ஆகவே, அவற்றை மற்ற விவாதங்களிலே வைத்துக் கொண்டு, இந்தத் துறையைப் பற்றி நல்ல கருத்துக்களை, ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைச் சொன்னால் நலமாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. என். இராசாங்கம் : பிற்பட்டோர் நலன், தாழ்த்தப் பட்டோர் நலன் எல்லாம், கல்வி வசதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட நலன்கள். அவற்றிலே, அவர்கள் பெறுகிற சில வசதிகளைப் பற்றி வரும் தொழில் துறையையெல்லாம் பற்றி உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், இத்துறைகள் கல்வி, கல்வி முன்னேற்றம்பற்றி கவனிக்கின்ற, கல்வி இலாகாக்கள்.

திரு. கு. காமாட்சி : நண்பர் செளந்திரபாண்டியன் அவர்கள் பேசும் பொழுது, அவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த இளைஞரெழியன் அவர்கள் பேசும்பொழுது பட்டினியால் செத்தார்கள் என்று சொன்னதாகச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் பட்டினியால் சாகவில்லை, நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னதைச் சொல்லி, இப்பொழுது பழையபடியே அவர்கள் பட்டினியால் தான் செத்தார்கள் என்று இந்த அவையிலே கூறியிருக்கிறார்கள். அதை ஆதாரத்தோடு கூறினால் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

(திரு. துரைமுருகன் தலைமை) -

திரு. பெ. செளந்திரபாண்டியன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அரிசன நலத் துறை அமைச்சரவர்கள், தொழிலாளரைப் பற்றி நான் இங்கே குறிப்பிட வேண்டாமென்று சொன்னார்கள். பொற்கொல்லர் எந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? அவர்கள் பிற்பட்ட வகுப்பிலே வருகிறார்களா இல்லையா? ஆகவே, ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தினால் சமுதாயம் அழிந்துவிட முடியாது. பொற்கொல்லர்கள் எப்படி தொழிலைச் செய்கிற காரணத்தினால் பின்தங்கிய வகுப்பினர்

[திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்] [1975 மார்ச் 11]

என்று சொல்கிறார்களோ, அதேபோல் செயற்கை வைர உற்பத்தித் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களும் பின்தங்கியவர்கள். அதைப் பற்றி வாதாட இங்கே எனக்கு உரிமையும், கடமையும் இருக்கிறது என்பதால் அதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு காமாட்சி அவர்கள் என்ன ஆதாரத்தை வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். என்னிடம் ஏராளமான ஆதாரமிருக்கிறது. இந்த மாதிரி நடந்ததை நிரூபிக்க என்னிடம் ஏராளமான ஆதாரமிருக்கிறது. இந்த மன்றத்திலுள்ளவர்களைக் கொண்ட சர்வகட்சிக்குழு அமைக்கட்டும். நாம் திருவரங்குளம் செல்வோம், வம்பன் காலனிகுச் செல்வோம். அங்கே இருக்கிற பொதுமக்களிடம் வாக்குமூலம் வாங்குவோம், அங்கேயிருக்கிற சங்கத் தலைவர் முருகையாவிடம் வாக்குமூலம் வாங்குவோம்

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. துரை முருகன்) : எங்கெங்கே போகலாம், எங்கெங்கே வாக்கு மூலம் வாங்குவது என்பதல்ல பிரச்சனை. நீங்கள் டிமாண்டிலே பேசங்கள்.

திரு. கு. காமாட்சி : மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் பட்டினியால் சாகவில்லை, நோய்வாய்ப்பட்டு செத்திருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் வந்திருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவர் திரும்பவும் பட்டினியால்தான் செத்தார்கள் என்று சொல்கிறார்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசாங்கம் சர்வ கட்சிக் குழு ஒன்றியமைத்துப் பரிசீலனை செய்யத் தயார் என்றால், நான் இதற்குப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அரசு தயாரா ?

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு நான் ஏற்கெனவே சொன்னேன், இதற்கும் இந்தக் குழு போடுவதற்கும், என்னுடைய இலாகாவிற்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. இலாகா சம்பந்தமாகப் பேசங்கள், அதை நான் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : தலைவரவர்களே, அங்கே வாழ்கின்ற மக்கள் பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பின் தங்கிய சமுதாயத்திலே இருப்பதால்தான் இந்த இலாகாவைப் பற்றி பேசுகிறேனே தவிர, நான் ஒன்றும் விவரம் தெரியாமல் பேசவில்லை. சமுதாயத்திலே பின்தங்கியவர்களுக்கு இந்த இலாகா கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. என். இராசாங்கம் : தலைவரவர்களே, இரண்டு இலாகாவைப் பற்றியும் விவரமாகச் சொன்னேன். கல்வி, கல்வியினுடைய முன்னேற்றத்தைப் பற்றி, அந்த அமைப்பிலுள்ளவைகளைப் பற்றி, இந்த இலாகாக்கள் கவனிக்கின்றன. பின்தங்கியவர்களுக்கு அந்த விஷயத்தில் சலுகை அளிப்பதுபற்றி. தொழிற்செய்வதற்கென அதிலே ஜாதி கிடையாது. தொழிலாளரைப் பாதுகாக்க தொழிலாளர் நலத் துறையிருக்கிறது. அதற்குண்டான வாதங்களை அந்தச் சமயத்திலே கிளப்பவேண்டுமென்று நான்தான் முன்பே குறிப்பிட்டேன்.

1975-மார்ச் 11]

திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன் : அதற்காகத்தான் பதில் சொன்னேன், பொற்கொல்லர்கள்..... (மணியடிக்கப்பட்டது) * என்ன ஐயா

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. துரை முருகன்) : * என்ன ஐயா என்றெல்லாம் சொல்லக் கூடாது.

திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன் : ஐயா, என்பது நல்ல தமிழ்ச் சொல்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. துரை முருகன்) : ஐயா என்பது நல்ல தமிழ்ச் சொல்தான். அதற்கு முன்னால் சொன்ன வார்த்தையை நடவடிக்கைகள் குறிப்பிலிருந்து நீக்குகிறேன்.

திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன் : ஐயா என்பது மரியாதையான சொல்.

MR. CHAIRMAN (THIRU DURAI MURUGAN): Come to the subject.

THIRU P. SOUNDARAPANDIAN: It is within the subject. I am dealing with the subject and I am not going out of the subject.

ஆகவே, பொற்கொல்லர்கள் ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நகைத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். தொழில் ரீதியாகப் பார்க்கிற நேரத்தில், அவர்கள் நகை செய்கின்ற தொழிலாளிகள் சமுதாய ரீதியில் பார்க்கிற நேரத்தில் பொற்கொல்லர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் செயற்கை வைரத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட நிலையில் பின் தங்கிய இலாகாவிற்குப் பொறுப்பிருக்கிறது என்ற காரணத்தினால்தான் சுட்டிக் காட்டினேனே தவிர, விவரம் தெரியாமல் சொல்லவில்லை யென்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுக்கு நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, நமது அரசாங்கம் என்னென்ன நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமோ அவற்றைச் செய்துதர வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் அமைச்சரவைக் கூட்டுப் பொறுப்பிலிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். எல்லா உறுப்பினர்களும், எல்லா மானியத்திலும் பேசுவதற்கு வாய்ப்பிருக்காது. ஆகவேதான், இரண்டு வழியிலும், சமுதாயம் என்ற வகையிலும், தொழில் என்ற வகையிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது என்ற காரணத்தினாலேதான் இங்கே எடுத்து வைக்கிறேனே தவிர, வேறெல்ல என்பதை தெளிவாக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பின்தங்கியவர்கள் நீண்ட காலமாகக் குடியிருப்பார்களானால், அவர்கள் குடியிருக்கிற நிலம் அரசாங்கப் புறம்போக்காக இருந்தால் பட்டா செய்து கொடுப்பதாக அடிக்கடி அரசு கூறுகிறது.

* மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது

[திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்] [1975 மார்ச் 11]

என்னைப்பொறுத்தவரையிலும் இந்தத்திட்டத்தை வரவேற்றாலும் அதை நிறைவேற்றுகின்ற நேரத்தில் என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது என்னுடைய கடமையாகும். உதாரணத்திற்கு ஒன்றை இந்த அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன்.

திருச்சி மாவட்டத்தில், சின்ன தாராபுரத்தில், வெங்கடாபுரத்தில் ஏறக்குறைய 40 குடும்பத்தினர், பின்தங்கியவர்கள், அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான புறம்போக்கு நிலத்தில் குடியிருந்து வருகிறார்கள். சர்வே நெம்பர் 240-பி, விஸ்தீரணம் 1 ஏக்கர் 49 சென்ட். இந்த 1 ஏக்கர் 49 சென்ட்டில் ஏறத்தாழ 49 குடும்பங்கள் பல்லாண்டுகாலம் குடியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த இடத்தை பட்டா செய்து தர வேண்டுமென்று 22 முறை மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு முறை, இரண்டு முறை அல்ல, நாம் வரலாற்றிலே பார்க்கிறோம், கஜினி மூகம்மது 17 முறை நம்முடைய நாட்டைப் பிடிக்கப் படையெடுத்தாலும் அந்த ஊர் மக்கள் அந்த இடத்திற்குப் பட்டா தரவேண்டுமென்று 22 முறை படையெடுத்திருக்கிறார்கள். யார் யாருக்கு அவர்கள் மனுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் முதலமைச்சருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள், ரெவின்யூ துறை அமைச்சரிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.....

திரு. கு. காமாட்சி : கஜினி மூகம்மது கொள்ளையடிக்கத்தான் வந்தான் என்று சரித்திரத்திலே பார்க்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் நாட்டைப் பிடிக்க என்று சொல்கிறீர்களே என்றுதான் கேட்கிறேன்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : அவர்கள் நாட்டைப் பிடிக்கப் படையெடுத்தார்கள், இவர்கள் லீட்டைப் பிடிக்கப் படையெடுத்தார்கள்.

திரு. கு. காமாட்சி : கொள்ளையடிக்க வந்ததாகத்தான் சரித்திரம் இருக்கிறது.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : திரு. காமாட்சிக்கு—அவன் நாட்டைப் பிடிக்கத்தான் படையெடுத்தான் என்று வரலாறு இருக்கிறது—ஆதாரம் வேண்டுமானால் தருகிறேன். அது மட்டுமல்ல அவர்கள் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள், சப் கலெக்டரிடம் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள், கல்வியமைச்சரிடம் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள், பொதுப்பணித் துறை அமைச்சரிடம் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆக, 22 முறைகள் மனு கொடுத்தும் இதுவரை எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. யென்பதை எண்ணும்போது நாம் தீட்டுகின்ற எந்தச் சட்டமும், சொல்கின்ற எந்தக் கொள்கை விளக்கமும் வாயான விலேயும் எட்டளவிலேயும்தான் இருக்கிறதே தவிர நாட்டளவில் எட்டுவதற்கு, நாட்டு மக்களுக்குக் கிட்டுவதற்கு எவ்வளவு காலதாமதம் ஆகிறது என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்டுவது எனது கடமை ஆகும்.

1975 மார்ச் 11]

[திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்]

இந்தக் குடும்பங்கள் கொடுத்த மனுக்கள் எங்கே போயிற்று? இது வரையில் நடவடிக்கை எடுக்காமல் ஊறுகாய்ப்பாணியில் போட்ட ஊறு காயைப்போல் ஊறிக்கொண்டிருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம் : 22 தடவைகள் மனு கொடுத்ததாகவும் இன்னும் நிலம் கொடுக்கப்படவில்லையென்றும் சொன்னார்கள். நிலம் கொடுப்பது ஒன்று, இருக்கிற நிலம் பஞ்சாயத்துக்களிடம் இருக்கிற வெஸ்ட்டு லேண்ட் ஆக இருக்க வேண்டும். அது ஒரு பகுதி. அல்லது பஞ்சாயத்துக்களிடம் இல்லாத ரெலின்யூ டிபார்ட்மெண்டிலே அவர்கள் பொறுப்பிலே இருக்கக்கூடிய நிலமாக இருக்கவேண்டும். அது ஒரு பகுதி. பொது மக்கள் பயன்படுத்துவதற்காக இருக்கக்கூடிய நிலமாக இருக்கவேண்டும். அது ஒரு பகுதி. சமுதாய நலத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்ற நிலமாக இருக்கவேண்டும். அது ஒரு பகுதி. இப்படிப்பட்ட இடங்களிலே பொதுமக்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஏழை மக்கள் வீடு கட்டிக்கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றால் இந்த 3 அடிப்படைகளிலேதான் செய்து கொடுக்க வேண்டும். உறுப்பினர் அவர்கள் எந்த அடிப்படையிலே இருக்கிற நிலம் அது என்று சொல்லி, அவர்களுடைய கோரிக்கை நியாயமான கோரிக்கை, அவர்களுக்கு இருக்கிற தொல்லை இது, அது ஏன் நீக்கப்படவில்லையென்று கேட்டால், பதில் சொல்லலாம். இருக்கின்ற தொல்லைகளினால் காலதாமதம் ஏற்படலாம். 8 நாட்களிலேயே நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நாளை கொடுத்திருக்கிறேன். ஆகவே, தொந்தரவு இல்லாமல் இருந்தால் கொடுக்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதற்கென்று சில விதிமுறைகள் இருக்கின்றன என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : விதி முறைகளின்படி இல்லாமல் என்ன தடை இருக்கிறது அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு? அந்த நிலம் எந்தத் தலைப்பில் வருகிறது என்று அரசு ஆராய்ந்து உரிய பதிலை ஏன் அவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை?

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம் : அந்த நிலத்தினுடைய சர்வே நெம்பர் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. அது எந்தப் புறம் போக்கு என்று சொல்லட்டும், அரசாங்கம் பதில் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறது.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : அரசாங்க ரெலின்யூ புறம்போக்கு என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மனுவினாலே அப்படித்தான் இருக்கிறது. மனுவை வாங்கிப் பாருங்கள். ஆகவே, மனு நீதித் திட்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆங்காங்கே சுற்றுப்பயணம் செய்துகொண்டு, அங்கங்கே வாங்குகிற மனுக்களைப் பரிசீலித்து என்ன, என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமோ அதை எடுத்திருந்தால், மக்களுக்கு உரிய பதில் அனுப்பியிருந்தால் இது போன்ற சிக்கல்கள் வந்திருக்காது, நடைமுறையிலே, பொதுமக்களும் சிரமப்படவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்] [1975 மார்ச் 11]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

என்னுடைய தொகுதியைச் சேர்ந்த பொய்ப்புத்தூர் என்ற கிராமத்தில் பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் 10, 12 குடும்பங்கள் எறத் தாழ் 3 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அங்கே வீட்டையெல்லாம் கட்டி குடியிருந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். அதிலே என்ன சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றால்—அவர்கள் குடியிருக்கிற வீட்டை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுக்க—அவர்களுடைய வீட்டை காலிசெய்துவிட்டு இவர்களை அங்கே அங்கே அமர்த்தவேண்டுமென்ற புரப்போஸல் (proposal) நடந்துகொண்டிருக்கின்றது.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலங்கம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்ன அந்த பொய்ப்புத்தூர் கிராமத்திற்கு நானே சென்று பார்த்தேன். அது தனிப்பட்டவருடைய நிலமாக இருந்தது. அந்த இடத்திலே அரிசன மக்கள் வீடு கட்டிக் கொள்ளவேண்டுமென்ற முறையிலே இடத்தைக் கேட்டு மனு கொடுத்தார்கள், ஆனால் அவர்கள் கொடுக்க முடியாது என்று சொன்னார்கள். அங்கே பின்தங்கிய மக்கள் குடியிருப்பதால் அவர்களுக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சமாதானம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ஆகவே அது அவர்களுக்கே இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : அது நல்லபடியாக நடந்திருந்தால் நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏன் என்றால் பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்கள் அங்கே குடியிருக்கிறார்கள். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் பார்வையிட்டிருக்கிறார், துணை கலெக்டர் பார்வையிட்டிருக்கிறார், தாசில்தார் பார்வையிட்டிருக்கிறார்.....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : சீக்கிரம் முடித்துவிடுங்கள் நிறைய உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டும்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : குறுக்கீடுகள் எல்லாம் இருந்தன. இன்னும் நிறைய பாயிண்டுகள் எல்லாம் சொல்லவேண்டும், இன்னும் 15 நிமிடங்கள் வேண்டும். நல இலாகாவைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் பார்வையிட்டிருக்கிறார்கள், நலத்துறையைச் சேர்ந்த தாசில்தார் பார்வையிட்டிருக்கிறார். இத்தனை அதிகாரிகளும் பார்வையிட்ட பிறகு பின் தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்கள் குடியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்த பிறகும் இந்த அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து வேறு இடத்தை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுக்க முயற்சிக்காமல் அதே புரப்போஸலை மேலே அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இரண்டு சமுதாயத்திற்கும் மோதல் ஏற்படுகிற அளவுக்கு இந்த அரசாங்கம் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கிறது. மாண்புமிகு ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதுபோல் நானும் அங்கே சென்று சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறேன். பின்தங்கிய சமுதாயத்தினருக்கு வீடு மனைகள் வழங்கப்படவேண்டுமென்று சொல்கிற அரசு குடியிருக்கிற வீடுகளிலேயே அவர்கள் தொடர்ந்து

1975 மார்ச் 11] [திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன்]

வசிப்பதற்கு பட்டா செய்துகொடுப்பதிலும், குடியிருப்பவர்களை அங்கேயே இருக்கச் செய்வதிலும் என்ன தடை இருக்கிறது? அதை ஏன் இன்னொரு இலாகா ஆர்ஜிதம் செய்ய முற்படவேண்டும்? இதற்கு உடனே முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? அரசாங்கம் வீட்டு மனைகளுக்குப் பட்டா வழங்குகிற நேரத்திலே, நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்கிற நேரத்திலே இருக்கிற சிக்கல்களை உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கும், பின்தங்கிய மக்களுக்கு வீட்டு மனைகளை வழங்குவதற்கும் துரித நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த அறிக்கையில் நாம் பார்க்கிறோம், பின் தங்கியோர் நலனுக்காக இலாகா துவக்கப்பட்டது 1969-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 2 ஆம் நாள். அந்த இலாகாவுக்கு சென்னையிலே மட்டும் அப்போது ஒரு நெறியாளரைப் போட்டிருந்தோம். இந்த மாமன்றத்திலே நானும் மற்ற உறுப்பினர் களும் பின்தங்கியோர் நலத் துறைக்கு அதிகாரிகளும் இன்னும் சில பணியாளர்களும் நியமிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டபோது, 1974-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 17-ஆம் நாள் அன்று மாவட்ட நல அதிகாரிகளை நியமித்து இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலே உள்ள மெத்த மக்கள் எண்ணிக்கை 4 கோடியே 34 ஆயிரத்து 200 பேர்கள். இது 1971-ஆம் ஆண்டு கணக்குப்படி.

அதிலே பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 1,15,14,597 பேர்கள். இப்போது இருக்கின்ற அதிகாரிகள் போதுமா? நிச்சயமாகப் போதாது. இந்தப் பணிகளைத் துரிதப்படுத்த இன்னும் கூடுதல் பணியாளர்களை இந்த அரசாங்கம் நியமிக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த நேரத்தில் இன்னொன்றையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த சலவைத் தொழிலாளர்கள், சவரத் தொழிலாளர்கள் இவர்களுக்கு நாம் இலவசமாகக் கருவிகளை வழங்குகிறோம். அவர்கள் சமுதாயத்தில் மட்டுமல்ல, பொருளாதாரத்திலும் மிக மிகத் தாழ்ந்தவர்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு நாம் எவ்வளவு தொகை ஒதுக்கினாலும் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வரவேற்கும்.

1974-75-ம் ஆண்டில் அவர்களுக்கு இலவசமாக தொழில் கருவிகள் வாங்க இந்த அரசாங்கம் ஒதுக்கியிருந்த தொகை ரூ. 6,00,000. நடப்பு, ஆண்டில் 1975-76-ல் ஒதுக்கியிருக்கும் தொகை 2,00,000 தான். சமுதாய வளர்ச்சிக்கேற்ப பொருளாதார வருவாய் குறைந்திருக்கும் நேரத்தில் 4,00,000 ரூபாயை இந்த அரசாங்கம் குறைத்திருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நீங்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். கிராமப் பகுதியில் வாழ்கின்ற சலவைத் தொழிலாளர்கள், சவரத் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு சிரமப்படுகிறார்கள் என்பதை நாம் எல்லாம் நன்றாக அறிவோம். அவர்களுக்கு இலவசமாகக் கருவிகள் தரவேண்டியது மிக மிக அவசியமாகும். அப்படி இருக்கும் நேரத்தில் ஏன் இந்தத் தொகையைக் குறைத்திருக்கிறீர்கள்? அதற்கு என்ன காரணம் என்பதை இந்த அரசாங்கம் அறிவிக்க வேண்டுமென்று நான் மெத்தப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன்] [1975 மார்ச் 11]

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை.)

. இந்தப் பின்தங்கியோர் மானிய விளக்கப் புத்தகத்தில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் புள்ளி விவரங்களையும், தீட்டப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களையும் பார்க்கும்போது நாட்டு மக்களுக்கு அதன் பலன் நாள் கடந்துதான் கிடைக்கிறது என்பதை எண்ணும்போது உள்ளபடியே நாம் மெத்த வருத்தப்பட வேண்டும். ஆகவே, இந்தத் துறையில் கூடுதல் அதிகாரிகளை நியமித்து பணியாளர்களை உருவாக்கி பின்தங்கிய மக்களின் நல்வாழ்வுக்கும், பொருளாதார ஏற்றத்திற்கும் இந்த அரசாங்கம் துரித நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்னுடைய உரையில் குறிப்பிட்ட அத்தனை கருத்துக்களையும் ஆய்ந்து பார்த்து பரிகாரம் காணவேண்டுமென்று வலியுறுத்தி, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

*திரு. ஈ. எம். நடராசன் : சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பிற்பட்டோர் நல மானியக் கோரிக்கை மீது நடைபெறும் விவாதத்தில் நான் கலந்து கொள்ள வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து. ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

பின்தங்கிய பட்டியலில் உள்ள சுவரத் தொழிலாளி, சலவைத் தொழிலாளி, லம்பாடிகள் ஆகியவர்களுக்கு நமது அரசு செய்யும் சலுகைகள் போதாது. அவர்களுக்கு மேலும் பல உதவிகள் செய்ய வேண்டும். அரசாங்க வேலைகளில் அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நான் சார்ந்திருக்கும் கொங்கு வேளாளர் கவுண்டர் சமுதாயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வற்ற, சாதி சமுதாய பேதமற்ற சமுதாயம் காண வேண்டும் என்ற கொள்கையை உறுதியாக ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் உண்மையில் எல்லா அரசியல்வாதிகளுமே சாதி உணர்வை வளர்த்து வருகிறார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறேன். இன்றைய நிலையில் நான் பிறந்துள்ள கொங்கு வேளாளர் இனம் ஒன்றுதான் தமிழ்நாட்டில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

கொங்கு வேளாளர்கள் தமிழகத்தில் சுமார் 45 லட்சம் பேர்கள் உள்ளனர். மொத்த மக்கள் தொகையில் 12 சதவிகிதம் உள்ளனர். கோவை மாவட்ட ஜனத்தொகையில் 65 சதவிகிதம் உள்ளனர். கோவை, சேலம், மதுரை, திருச்சி ஆகிய மாவட்டங்களில் கொங்கு நாடு எனப்படும் வறண்ட பகுதியில் மிகப் பெரும்பான்மையினராக உள்ளனர். இதில் தான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வறட்சிப் பகுதிகளாக அறிவிக்கப் பட்ட 9 தாலுகாக்கள் அடங்கி உள்ளன.

கொங்கு வேளாளர்கள் கடும் விவசாய உழைப்பாளிகள், விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பி இருப்பவர்கள். கவுண்டர் இளைத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களும், பெண்களும் குடும்பத்துடன் காலையில் சூரியன் உதயம் ஆகும் முன்பே நிலங்களுக்குச் சென்று, சூரியன் மறைந்த பின்னர் வீட்டுக்குத் திரும்பும் வரையில் தங்களுடைய நிலத்தில் கடுமையாக உழைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள்.

1975-மார்ச் 11]

[திரு. ஈ. எம். நடராசன்]

அடுத்ததாக, பிற்பட்டோர் என்றால் யார்? என்று கேட்க விரும்புகிறேன். படிப்பு, பொருளாதாரம், சமூக அந்தஸ்து ஆகியவற்றில் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பவர்களே பிற்பட்டோர் பட்டியலில் இருப்பதே நியாயமான காரணமாகும். இவைகளில் எந்தத் தகுதியும் இல்லா கொங்கு வேளாளர்கள் மூன்னேறிய ஜாதி என்பது குறித்து அந்த இனமக்கள் மிகவும் வேதனை அடைந்துள்ளனர் என்பதைத் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆகவே, கருணைமிக்க நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கொங்கு வேளாளர்களைப் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்க்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாட்டு மக்கள் தொகையில் 12 சதவிகிதமாக உள்ள கொங்கு வேளாளர்கள் அரசாங்க வேலை நியமனங்களில் 1 சதவிகிதம் கூட இல்லை என்பதை அறிய மிகவும் வேதனைப்படுகிறேன். கொங்கு வேளாள மாணவ மாணவிகள் நல்ல மார்க்குகள் பெற்றும் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைப்பதில்லை. மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, கால்நடை மருத்துவக் கல்லூரி, விவசாயக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கொங்கு வேளாள மாணவர்கள் 2 சதவிகிதம் கூட இல்லை. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் நர்சுப் பயிற்சிகளில் கொங்கு வேளாளர்களில் ஒருவருக்குக் கூட இடம் கிடைப்பதில்லை. இந்த நிலைமையில் நாங்கள் எங்கள் தொகுதிகளுக்குப் போகப் பயப்படுகிற நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறேன். கடந்த 25 ஆண்டுகளாக குரூப் 1 செர்விசு கமிஷன் நியமனத்தில் கொங்கு வேளாளர்கள் ஒருவர் கூட நியமனம் பெறவில்லை என்பது மிகவும் வேதனையாக உள்ளது.

கொங்கு வேளாளர்கள் இப்படித் தவறுதலாக மூன்னேறிய பட்டியலில் இருப்பதால் தகுதி இருந்தும் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைப்பதில்லை, வேலைகள் கிடைப்பதில்லை. இது மிகப் பெரிய கொடுமையாகக் கருதுகிறேன். தமிழ் நாட்டு மக்கள் தொகையில் 12 சதவிகிதம் உள்ள கொங்கு வேளாளர்கள் இப்படிப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமையை உடனே நீக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கொங்கு வேளாளர்கள் பெரும்பான்மையினர் சாதாரணமாகக் கடைநிலை ஊழியர்களாக, மில் தொழிலாளர்களாக, சிறு விவசாயிகளாக, வண்டி இழுப்பவர்களாக, மூட்டை சுமப்பவர்களாக வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் உள்ளனர். இவர்களிடத்தில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து அரசு உதவும் என நிச்சயமாக கொங்கு வேளாளர்கள் நம்புகிறார்கள்.

கொங்கு வேளாளர்களை வெள்ளையன் ஆட்சிக்காலத்தில் கோவை மாவட்டத்தில் பல கிராமங்களில் குற்றவாளிகள் பரம்பரைப் பட்டியலில் வைத்திருந்தார்கள். உதாரணமாக, என்னுடைய சொந்த ஊரான எண்ணமங்கலம் கிராமமே குற்றவாளிகள் பரம்பரைப் பட்டியலில் இருந்தது. அப்படிப்பட்ட இனத்தை, யாரோ ஒரு சில பட்டக்காரர்கள், ஜமீன்தார்கள், அந்த இனத்தில் இருந்தார்கள் என்பதற்காகக் கொங்கு வேளாளர்களை மூன்னேறியவர்கள் என்று புறக்கணிப்பது நியாயமல்ல என்று கருதுகிறேன்.

[திரு. ஈ. எம். நடராசன்]

[1975 மார்ச் 11]

கொங்கு வேளாளர்கள் குறைகளை நன்கு உணர்ந்த தமிழக முதல்வா டாக்டர் கலைஞர் அவர்களே கொங்கு வேளாளர்களைப் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்க்க 1969ம் ஆண்டிலேயே வாக்குறுதி அளித்துள்ளார்கள். அதை விரைவில் செயல்படுத்துமாறு மிகவும் பணிவுடன் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கொங்கு வேளாளர் கவுண்டர்கள் இனம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை மட்டுமே மிகவும் நம்பி உள்ள இனம். பேரறிஞர் அண்ணா வின் கட்டளையை ஏற்று மிகப் பெரிய சாதிச் செல்வாக்குள்ள சாதித் தலைவர்களை, காங்கிரஸ் கட்சியில் செல்வாக்குள்ள அமைச்சராக இருந்த வர்களை, மிக மிகச் சாதாரண நிலையில் இருந்தவர்கள், சாதி, பணம், படிப்பு ஆகிய தகுதிகள் இல்லாத, மைனரிடி வகுப்பைச் சார்ந்த சாமானியத் தொண்டர்களைக் கொண்டு மிகப் பெருவாரியான வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் தேற்கடித்துக் காட்டினர். அப்படிப்பட்ட கொங்கு வேளாளர் இனம் சாதி வெறி இல்லாமல் நம்முடைய அரசுடன் நல்ல வகையில் ஒத்துழைத்து வருகிறது.

கொங்கு வேளாளர் கவுண்டர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசால் பலன் அடைந்து, பின்னர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையே பலவீனப் படுத்தும் இனமாக நிச்சயமாக இருக்கமாட்டார்கள் என உறுதி கூறுகிறேன்.

கொங்கு வேளாளர்களைப் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்தால் அந்த இனம் கலைஞர் அரசுக்கும், டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கும் என்றென்றும் நன்றி உணர்வுடன் கடமைப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறிக் கொண்டு, பிற்பட்டோர் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மன்றத்தில் வைத்திருக்கும் பின்தங்கிய வகுப்பினர் மானியம், ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் மானியம் ஆகியவற்றின்மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பாகக் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானங்களை ஒட்டி சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

பிற்பட்டோர் நல இலாகா 1969ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும் அது எந்த அளவுக்கு பிற்பட்ட மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்யவில்லை என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். இன்று எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் "பரீட்சைப் பரீட்சைப் பட்டி" புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(பிற்பகல் 1:00)

1973-74 ஆவது ஆண்டில் பல்வேறு குறைகளால் எந்த அளவிற்குப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டு சேலவு செய்யப்பட்டதோ அதை விட ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறைந்து கொண்டே ஒதுக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதனைப்

1975 மார்ச் 11]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

பார்க்கும்போது நிச்சயமாக இந்த இலாகாவானது பிரிக்கப்பட்டதும் கூட, பிற்பட்ட மக்களுக்கு இது அதிக பணங்களை ஒதுக்கவில்லை, அதிக அளவிற்கு சேவை செய்யவில்லை என்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற ஸ்காலர்ஷிப்பைப் பார்த்தால் 1974-75ஆம் ஆண்டு எஸ்டிமேட் தொகை ரூ. 4 கோடியே 31 இலட்சமாகும். ஆனால் 1975-76இல் வருகின்ற இந்த ஆண்டிற்கு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிற தொகை 3 கோடியே 88 இலட்சமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்களுக்கு 1973-74ஆம் ஆண்டு செலவு செய்த தொகை 51 இலட்ச ரூபாய் என்றால் இன்றையதினம் அதை விட அதிகமாக இந்த ஆண்டு ஒதுக்கப்படவில்லை. அதுபோல் மதிய உணவிற்காகச் செலவு செய்யப் பட்ட தொகை 1973-74ஆம் ஆண்டில் 12 இலட்சம் என்றால் இந்த ஆண்டு 10 இலட்சம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி பல்வேறு துறைகளுக்கு, பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அரசு ஒதுக்கி இருக்கின்ற தொகை மிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது நிச்சயமாக இது வரவேற்கத் தக்க அம்சம் இல்லை என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பிற்பட்ட மாணவர்கள் நிலை ஆல் இந்தியா சர்வீசில் எப்படி என்று பார்க்கும்போது, மிகவும் குறைவான மாணவர்கள்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் இந்த அரசால் பிற்பட்ட மாணவர்களுக்காக ஸ்பெஷல் டிரெயினிங் கிளாஸ் நடத்தப்பட்டாலும் கூட, அது சிறந்த முறையில் செயல்படவில்லை, மாணவர்களுக்குப் பயன் அளிக்கக் கூடிய வகையில் இல்லையென்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதோடு மட்டுமல்ல, பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு இங்கே நடத்தப்படுகிற ஸ்பெஷல் கிளாஸ் சென்னை நகரத்தில் மட்டும் நடைபெறுகிறது. இதைப் பிற மாவட்டங்களுக்கும் விஸ்தரித்தாலென்றால், பிற்பட்ட மாணவர்களுக்குத் தகுந்த பயனை அளிக்காது என்பதை கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். Coaching for meritorious boys வகுப்பு 1972ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் கூட, அது சில மாவட்டங்களில் தான் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தென் மாவட்டங்களில் செயல்படவில்லை என்பதைப் பார்க்கும்போது பல்வேறு இலாகாக்களில் தென் மாவட்டங்கள் ஒதுக்கப்படுவதைப் போல், தென் மாவட்ட பிற்பட்ட வகுப்பினரையும் இந்த அரசு ஒதுக்குகிறது என்ற குற்றச்சாட்டை கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பிற்பட்ட மக்களுக்கு என்று ஒரு இலாகா ஒதுக்கியிருந்தாலும் கூட, அதில் மதச் சார்பில்லாமல் ஒரே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பல்வேறு மதத்தில் இருந்தாலும், சில மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு சலுகை கொடுக்கப்படுவதில்லை. குறிப்பாக, சிறுத்தாள் படித்ததைத் திருவியவர்களுக்கு சலுகைகளை கொடுக்க அரசு மறுக்கிறதென்றால் இது வரவேற்கத் தக்க அம்சமல்ல. மதம் மாறியவர்களுக்கு சலுகைகளைக் கொடுப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கச் சட்டத்தில் இடையறு இருக்கிறது என்று அரசாங்கம் கூறுகிறது. பிற்பட்ட மக்களுக்காக இந்த அரசாங்கம் அத்தனை பொறுப்பையும் ஏற்றிருக்கிறது.

[திரு. ஜே.ஜேம்ஸ்]

[1975 மார்ச் 11]

ஆகவே, இந்த அரசாங்கம் மதச் சார்பு அடிப்படையில் இல்லாமல் எல்லா பிற்பட்ட மக்களுக்கும் எல்லாச் சமூகங்களையும் வழங்க வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணத்திற்கு, கன்னியா குமரி மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே இந்த லேடிஸ் கத்தோலிக்கர்கள் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். லேடிஸ் கத்தோலிக்கர்களுக்கும் ரோமன் கத்தோலிக்கர்களுக்கும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இருவரும் ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகவே ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல வீர சைவம் என்ற பண்டாரம் என்ற வகுப்பிலும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருக்கிறார்கள். பொருளாதார ரீதியிலும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களையும் இந்த பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சி. எஸ். ஜி. கிருஸ்துவர்களை இந்த பிற்பட்ட வகுப்பில் சேர்த்திருந்தாலும் கூட, கல்லூரிகளில் அட்பிஷன் பொறுத்த மட்டில்தான் அவர்கள் பிற்பட்ட வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டு அவர்களுக்கு இந்த நன்மைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் பிற்பட்ட மக்களுக்கு அரசு வழங்குகிற கடன்கள், மற்றும் உத்தியோக முறையில் பிற்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய நன்மைகள் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே இவர்களையும் அந்த பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்து அனைத்து நன்மைகளையும் அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு இப்போது நாம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒரு இலாகாவைத் திருக்கிறோம். ஆனால் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிற மைனாரிட்டி சிறுபான்மை சமுதாயத்தவர்களைப் பாதுகாக்கின்ற பல்வேறு காரியங்களில் அவர்கள் அரசாங்கத்தின் நன்மைகளைப் பெறுவதற்கு வழி வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிற அவல நிலை இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, பிற்பட்ட சமுதாயத்திற்கு என்று தனித் தனியாக ஒரு இலாகாவை ஒதுக்கி இருப்பதைப் போல மைனாரிட்டி சமுதாயத்திற்கும் ஒரு டைரக்டரேட், தனி அலுவலகம் அமைத்து அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் டிமாண்டைப் பொறுத்தமட்டில் இன்று இந்த மாநிலத்தில் ஒரு மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ரெஜிஸ்ட்ரேஷனுக்காக நாம் சொத்துக்களின் விலை குறித்து ஒரு பட்டியலை வைத்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு இடத்திலும், கிராமத்திலும் இருக்கிற நிலத்திற்கு வரல்புவேஷன் பிக்ஸ் பண்ணி ஒவ்வொரு கிராம அதிகாரியிடமும் அந்த விலைப் பட்டியல் இருக்கிறது. அந்த விலைப் பட்டியலை அனுசரித்துத்தான் டாகுமெண்ட்ஸ் பதிவாக வேண்டும். அண்டை மாநிலங்களில் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் கட்டணம் மிகக் குறைவாக இருக்கிற காரணத்தினால் பலர் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், ரெஜிஸ்ட்ரேஷனுக்காக நமது மாநிலத்தில் அதிகமாக கட்டணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று

1975 மார்ச் 11]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

பிற மாநிலங்களுக்கு தங்கள் டாகுமெண்ட்களை எடுத்துச் சென்று அங்கே பதிவு செய்கிற முறை இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக நான் ஒரு வெட்டுப் பிரேரணையை கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த முறையில் நமது மாநிலத்தில் பதிவாகவேண்டிய பத்திரங்கள் வெளி மாநிலங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதனால் நமக்கு வருவாய் வரவேண்டியது குறைகிறது என்பதை அரசு உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவேளை ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் சட்டத்தைப் பொறுத்த வரை மத்திய அரசாங்க சட்ட திட்டத்திற்கு உட்பட்டிருந்தாலும்கூட, இந்த முறையில் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் கட்டணத்தை இங்கே கட்டாமல் தப்பித்துக் கொள்கிற முறையை மாற்று வதற்கும், நம் அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய வருவாயைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கும் நாம் செய்ய வேண்டியது, ஒன்று, மத்திய அரசாங்கத்தை நாடி இந்தச் சட்டத்தை திருத்த வேண்டும், அல்லது வேறு முறையில் நம் மாநிலத்திற்கு வரவேண்டிய வருவாயை பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் தேவையான நடவடிக்கையை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனது தொகுதியில் வேர்கிளம்பியில் ஒரு சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ் நிறுவ வேண்டுமென்ற கோரிக்கை நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருகிறது. இது மிகவும் தேவையானது. இவ்வாண்டிலாகிலும் இதனை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

*திரு. நா. நாச்சிமுத்து : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்த மானியத்தை வர வேற்று நான் எனது சில கருத்துகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது தமிழக அரசு பொதுவாக நாட்டினுடைய நலனைக் கருத்தில் கொண்டு நல்ல பல திட்டங்களைத் தீட்டி அந்த திட்டங்களை சிறப்பாக செயல்படுத்திக் கொண்டு வருகிறது. இப்படி சிறப்பாக செயல்படுத்திக் கொண்டு வருகிற திட்டங்களில் ஒன்றுதான் இந்த பின்தங்கிய சமுதாயத்திற்காக தனியாக ஒரு துறையை ஏற்படுத்தி அதற்கு நல்ல சணிசமான தொகைகளை வழங்கி இந்தத் திட்டத்தை செயல்படுத்திக் கொண்டு வருகிறது. இந்த பின்தங்கிய துறைக்காக 1967-ல் ரூ. 1.6 கோடி மட்டும் செலவழித்து அதற்குப் பிற்பாடு இந்த ஆண்டில் ரூ. 5.8 கோடி அளவிற்கு நிதி ஒதுக்கி அவர்களுக்காகச் செய்கிறதென்றால் இந்த அரசு பின்தங்கியவர்களுக்காக மிகச் சிறந்த முறையில் நல்ல முறையில் பணியாற்றுகிறது என்பதற்கு வேறு ஆதாரம் கூற வேண்டியதில்லை.

இப்படி பின்தங்கியவர்களுக்காக சிறந்த பணியாற்றும்போது பின் தங்கியவர்கள் யார் என்பதற்கு விளக்கத்தை அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அந்த விளக்கத்தில், “உழைக்கும் உழைப்பாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலரும் கல்வியில் பின்னடைந்திருப்பதற்கான காரணம் அவர்களுக்குப் போதிய கல்வி வசதி இன்மையே என்பது யாரும் அறிந்த உண்மை. கல்வியறிவின்மையால் அவர்கள் சமுதாயத்தில் பின் தங்கியுள்ளவராகி விட்டனர். அவர்களின் நிலை உயர வேண்டுமானால் கல்வி மேம்பாட்டுக்கு வழிவகை செய்வதுதான் மிகச் சிறந்த வழி எனக் கருதப்பட்டுள்ளது” என்று உலகத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா மக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு உண்மையை இன்று நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

[[திரு. நா. நாச்சிமுத்து]

[1975 மார்ச் 11]

எந்த ஒரு சமுதாயம் அல்லது ஒருமனிதன் முன் வேண்டுமானாலும் அச்சமுதாயத்திற்கு அல்லது அவனுக்கு அடிப்படையான தேவை கல்வி தான் என்பதை இன்று நாம் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட அடிப்படையிலே தேவையான கல்வி தேவைப்படக்கூடிய ஒரு பெரிய சமுதாயத்தை, விவசாயத்தையே நம்பிக்கொண்டு கிராமப்புறத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சமுதாயத்தை, ஆண்களில் 100-க்கு 90 பேர் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாகவும், பெண்களில், 100-க்கு 99 பேர் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிற சமுதாயத்தை முற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்து வைத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி சேர்த்து வைத்து இருப்பதால் அவர்கள் கல்வி அறிவு பெற முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இதுவரை வேளாளக் கலாசாரப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களையும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தச் சமுதாயம் கல்வியறிவு பெறமுடியாமல் இருக்கிறது. காரணம் கல்வி என்பது இப்போது நகர மக்கள் மட்டுமே பெற வாய்ப்புள்ளதாக இருக்கிறது. நாம் கல்லூரியை எடுத்துக்கொண்டாலும், அல்லது நல்ல கல்வி வசதி வேண்டுமென்றாலும் சரி, அது நகரப் பகுதியில்தான் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அந்த கொங்கு வேளாளர் சமுதாயம் முழுக்க முழுக்க கிராமப்புறத்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பதால் அவர்கள் கல்வியறிவு பெற முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அந்தச் சமுதாயம் பெரும்பாலும் விவசாயச் சமுதாயம். நில நீர் ஆய்வாளர்களுக்கிட அந்தப் பகுதியில் நீர் வளம் இல்லை, அது மிகவும் நீர்வளமற்ற பின்தங்கிய பகுதி என்று அறிவித்து இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சமுதாயத்திற்கு கல்வியறிவு பெற முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அப்படியே கல்வியறிவு பெற்ற ஒரு சிலர் வந்தாலும், முற்பட்டோர் பட்டியலில் இருக்கிறார்கள் என்பதால் அவர்களை கல்லூரியில் சேர்த்துக்கொள்ள இடமில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியே துவறி கல்லூரியில் படித்தாலும் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைப்பது இல்லை. அப்படி வேலை வாய்ப்பு கிடைத்தாலும் பரமோஷன் கிடைப்பது இல்லை. ஆகவே, அவர்கள் கல்வியறிவு பெறத்தக்க வகையில் அவர்களை பின்தங்கியோர் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காங்கிரஸ் உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். முற்பட்டோர் பட்டியலில் உள்ள ஒரு பிரிவிற்கு உதவித் தொகை இல்லாமல் காலேஜ் அபிவிருத்திக்கு மட்டும் பின்தங்கியோர் பட்டியலில் சேர்த்ததால் சிறிது சிரமம் குறைந்துள்ளது என்று சொன்னார்கள். நான் கூறிக்கொள்கிறேன், அந்த அளவிலேனும் அந்த விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க—பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அந்த கொங்கு வேளாளர் சமூகத்தை பிற்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தால் நாம் நினைத்து இருக்கிற பின்தங்கிய இனம் இருக்கக்கூடாது என்கிற முயற்சி நடைபெறும். இல்லையென்றால் 25 ஆண்டுகள் ஆனாலும் பிற்பட்டோராக இருக்கும் அவர்கள் இன்னும்

1975 மார்ச் 11]

[திரு. நா. நாச்சிமுத்து]

பிற்பட்டோராக ஆகும் அளவுக்கு நிலைமை போய்விடும் என்று கூறி, இந்த அளவுக்கு பேச வாய்ப்பளித்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிற பேக்வார்ட் கிளாஸஸ், ரிஜிஸ்டிரேஷன் டிமாண்டிலே ஒருசில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலில், பிற்பட்டோர் நலனை எடுத்துக் கொண்டால், அந்த இனம் முன்னேற வேண்டுமென்றால் அதற்கு படிப்புச் சலுகை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமோ அவ்வளவுதான் கொடுத்தால் தான் முடியும் என்பதை இந்த அரசுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். பிற்பட்டோர் இனம் முன்னேற வேண்டுமென்பதற்காக இந்த அரசு நல்ல பல மாற்றங்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். அதை உரவேற்கிறோம். டிஸ்ட்ரிக்ட் வெல்பேர் ஆபீசர் என்று அமைத்து அந்தப் பணிகளைச் செய்து வருகிறார்கள். அந்த முயற்சி எடுத்து இருப்பதைப் பாராட்டுகிறோம். ஆனால், இந்த “பர்பாமன்ஸ் பட்ஜெட்”-ஐப் பார்த்தால், முன்னேறத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம், ரிவைஸ்டு எஸ்டிமேட்டில் பார்க்கிறபோது குறைவாகச் செலவழிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அது ரொம்பவும் வருந்தத்தக்கது. ரூ.6.17 கோடி என்று பட்ஜெட்டில் போட்டு இருக்கிறது. ஆனால் செலவு செய்து இருப்பதைப் பார்த்தால் ரூ.5.77 கோடியாக இருக்கிறது. பிற்பட்டோர் இனத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட பணம் ஒழுங்காகச் செலவு செய்யவில்லை என்றால், வேறு எந்த இலங்களில் தான் ஒழுங்காகச் செலவழிக்கப் போகிறீர்கள் என்ற கேள்வியை எழுப்ப வேண்டியிருக்கிறது.

ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் இன்று ஸ்காலர்ஷிப்புக்காக ஒதுக்கப்படும் பணம் ரூ.14.37 கோடி. ஆனால் செலவு செய்து இருப்பது ரூ.3.8 கோடி. இதேமாதிரி எல்லாவற்றிலும் குறைவாக இருக்கிறது. 1969-70-ல் பட்டப்படிப்பு ஸ்காலர்ஷிப்புக்காக ரூ.144 இலட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் 25 இலட்சம் சரண்டர் செய்து இருக்கிறார்கள். ஏன் என்று கேட்டால் ரூ.2,500 என்று சீலிங்கை வைத்து ரூ.40 சதவிகிதம் மார்க்கு வரங்கியிருக்க வேண்டுமென்று வைத்து இருக்கிறார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறைவாக வருமானம் உள்ளவர்களுக்குத்தான் இந்த உதவித் தொகை கொடுக்கப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். இன்று ரூ.2,500 வருமானம் இல்லாமல் யார் இருக்க முடியும். ஏதோ விவசாயிகள் வேண்டுமென்றால் வீளையல்லவோ என்று, சொல்ல இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஆனால் அர்பன் எர்மாவில் இருக்கிறவர்கள் ரூ.2,500 வருமானம் இல்லாமல் யார் இருப்பார்கள் அவர்களுக்குத்தான் கொஞ்சம் படிக்க வழி வாய்ப்பு இருக்கும் ஆகவே இந்த சீலிங்கை ரூ.6,000 என்று உயர்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு குடும்பத்திற்கு பட்டப்படிப்பு கொடுத்து விட்டால் அந்தக் குடும்பமே பிழைத்துக்கொள்ளும். ஆகவே, இந்தப் பிற்பட்டோர் இனத்தில் ரூ.500 மாதச் சம்பளம் வாங்குகிறவர்கள்கூட பட்டப்படிப்புக்கு தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புவதற்கு வழிவகுக்கிற வகையில் அதை ரூ.6,000 என்று உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

[1975 மார்ச் 11]

அதேமாதிரி டோபிகானு கட்டுவதற்கு ரூ. 25 இலட்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் ரூ. 15 இலட்சம் தான் செலவழிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. காரணம் என்னவென்றால், முனிசிபாலிட்டிகளிடம் பணம் கொடுத்து, அவர்கள் அதைக் கட்டவேண்டும், அவர்களுக்கு ஹாப்-சப்ஸிடி, ஹாப்-கடன் என்று முறையில் கொடுக்கிறீர்கள். ரொம்ப முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு உள்ள வேலையையே செய்ய முடியவில்லை. ரோடு போடுவது, லைட் வசதி செய்து கொடுப்பது, குப்பை கூளங்களைத் திரட்டுவது, இந்த நிலையில் இதை எங்கே செய்யப்போகிறார்கள்.

சைதாப்பேட்டையில் ஒரு டோபிகானு கட்டியிருக்கிறார்கள். அது இன்னும் துவக்கப்படவில்லை. அது இயங்கினால் சாதனையாக இருக்கும். ஒரு கார்ப்பரேஷனுடைய கதியே இப்படியென்றால், ஒரு முனிசிபாலிட்டி எப்படி டோபிகானு கட்ட முடியும்? இந்த டோபிகானு கட்டுவது என்பது ஹைஜினிக்பாய்ன்ட் ஆப் வியூவில் நல்லது. இல்லையென்றால், அவர்கள் கண்ட தண்ணீரில் துவைத்துக்கொண்டு வந்து விடுவார்கள். அதனால் பல நோய்கள் ஏற்பட வழி இருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கம், உடனடியாக இந்த டோபிகானு கட்டுவதற்கு முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது மிகமிக அவசியம் அந்த வகையில் முழு மானியமாக டோபிகானு கட்டுவதற்கு அரசு பணம் தரவேண்டும் அல்லது முனிசிபாலிட்டிகளைக் கேட்காமல் நீங்களே கட்டிக்கொடுங்கள். அது ரொம்ப வரவேற்கத் தக்கதாகும்.

அதேமாதிரி அடுத்தபடியாக பார்க்கும்போது இங்கே நம்முடைய முதலமைச்சர் Backward Community College Students Stipend 50 ரூபாய் அதிகமாக கொடுக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரை அது கல்லூரிகளுக்குப் போய்ச் சரவிலிவே என்று சொல்லப்படுகிறது. உறுதிமொழி கொடுத்த பிறகு அதை பின்பற்ற பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ஒரு வருஷம் இந்தச் சலுகை பெறப்படாமலே போய்விடும். ஆகவே, இந்த ஸ்டைபண்ட் உயர்வு அமுலாக்கப்பட்டதா அதில் காலதாமதம் இருக்கிறதா என்பதை தயவு செய்து பார்த்து உடனடியாகப் போய்ச் சேர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரி Drinking Water Wells குறிப்பாக ராமநாதபுரம் மாவட்டம் போன்ற இடங்களில் என்னைச் சார்ந்த பிற்பட்ட வகுப்பினர் இருக்கும் இடங்களைப் போய்ப் பார்த்தால் எப்படி குடிப்பதற்குக் கூட தண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஹரிஜனங்களைக் காட்டிலும் மிக மோசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் குடி தண்ணீருக்காக கிணறு, தோண்டிக் கொடுத்தால் நன்றாய் இருக்கும். இதை பஞ்சாயத்திடம் கொடுக்கக் கூடாது. இலாகா மூலம் செய்ய வேண்டும். பிற்படுத்தப்பட்டவர் வசிக் கும் இடத்தில் சென்ற ஆண்டு மூன்று கிணறுகள் வெட்டிக்கொடுக்கப் பட்டு இருப்பதாகப் போட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் அவமானமாக இருக்கிறது. ஆகவே, குடி தண்ணீர் கிணறுகளை பிற்படுத்தப்பட்டோர்

1975 மார்ச் 11]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

எங்கே concentrated ஆக இருக்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் உடனடியாக வசதி செய்து கொடுக்க முன்வர வேண்டும் என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, Private Colleges and percentages கல்லூரிகளில் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு இன்ன சதவீதம் என்று அரசாங்கம் போட்டிருக்கிற உத்தரவு அரசாங்கம் நடத்துகிற கல்லூரிகளில் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்த விகிதாசாரத்தில் பிற்படுத்தப்பட்டோர்களுக்கு தனியார் நடத்தும் கல்லூரிகளில் இடம் தரப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. அவ்வாறு ஒழுங்காக அந்த விகிதாசாரம் தரப்படுகிறதா என்பதை கூடாயமாக நாம் கவனத்துடன் பார்க்க வேண்டும். இந்த வேலையை Education டிபார்ட்மெண்டில் கொடுத்தால் கவனிக்காது. You must have interest. தயவு செய்து பிற்படுத்தப்பட்டோர் நல இலாகா இந்த அரசு உத்தரவைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா இல்லையா என்பதைக் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். தனியார் கல்லூரிகளிலும் அந்த விகிதாசாரத்தை கடைப்பிடிக்க வேண்டும், இல்லை என்றால் அரசாங்கச் சலுகைகள் நிறுத்தப்படும் என்று வந்தால்தான் மற்றக் கல்லூரிகளிலும் பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் படிக்க வாய்ப்பு கிடைக்கும்.

அதமட்டுமல்ல. பிற்பட்ட இனம் முன்னேறவேண்டும் என்றால் அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலும் நல்ல course களை அதிகமாகக் கொண்டு வர வேண்டும். உதா: ணமாக B.Com. Course-க்கு நல்ல டிமாண்ட், அந்த கோர்ஸ் பிரைவேட் காலேஜ்களில்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. பிற்பட்ட மாணவர்கள் முன்னேற வேண்டும் என்றால் இப்படிப்பட்ட கோர்ஸ்களை படித்தால்தான் முன்னேற முடியும். இப்படிப்பட்ட கோர்ஸ்களை வைத்திருக்கிற அரசாங்க காலேஜ்களின் எண்ணிக்கை negligible. தனியார்க் கல்லூரிசளில் போனால் ஐயாயிரம் பத்தாயிரம் நன்கொடை கேட்கிறார்கள். பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் அந்தப்பணத் திற்கு எங்கே போவார்கள். ஆகவே நல்ல கோர்ஸ்களை B.Com. போன்ற கோர்ஸ்களை அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் கொண்டுவர சென்னையிலும் மாவட்டங்களிலும் கொண்டுவர அரசு முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரெஜிஸ்திரேஷன் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ரெஜிஸ்திரேஷன் துறையில் பல வேலைகளைச் சேர்த்திருக்கிறோம். Registration of births and deaths, registration of documents எல்லாவற்றையும் ஒரு ரெஜிஸ்திரார் பார்க்க வேண்டும். எந்த வேலையும் தாமதமாகாமல் நடக்காது. ஒரு சொசைட்டியை ரெஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டும் என்றால் கூட 3 மாதம் பிடிக்கும். ஒரே ரெஜிஸ்டிரார். வேறு எப்படி ஆகும். அதிலும் இப்போது சிட் பண்ட்ஸ் வேறு அவர்களுக்குப் போய்விட்டது. இரண்டு லட்சம் மூன்று லட்சம் சொசைட்டிகள், Firms ரிஜிஸ்டர் பண்ணப்போகும்போது ஒரே ரிஜிஸ்திரார் இருப்பது ரொம்பக்கஷ்டமாக இருக்கிறது. Registrar of Societies and Firms—ஒரு தனி ரெஜிஸ்திரார். Registrar for Registering documents—ஒரு தனி ரெஜிஸ்திரார். Registrar for Births

[திருமதி. த. ந. அனந்தநாயகி]

[1976 மார்ச் 11]

and Deaths, Chit Funds—ஒரு தனி ரெஜிஸ்திரார் என்று பிரித்துக் கொடுத்தால் நல்ல விதத்தில் காரியங்கள் நடக்கும். அந்த இலாகாவில் இருக்கிறவர்களுக்கும் வேலைப் பளு அதிகம் இரவு 8, 9 மணிக்குக் கூட விளக்கு போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பெஞ்சில் உட்கார்ந்தே சாக வேண்டிய நிலை இருப்பது சரியல்ல. எந்த எந்த இலாகாவாகப் பிரித்துக் கொடுக்க முடியுமோ, decentralise செய்ய முடியுமோ அந்த அளவு செய்தால் வேலை நல்லபடியாக நடக்கும். அடுத்து, ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் fees அதிகமாக இருக்கிறது. வரி ஒருபக்கம். அது அல்லாமல் கணக்குப் பார்க்க கஷ்டம் என்று round off செய்வதில் வேறு கூடுகிறது. ரவுண்ட் ஆப் செய்ய வேண்டும் என்றால் 2½ பைசாவிலிருந்து 2 பைசா என்று செய்தால் பரவாயில்லை. மூன்று பைசா என்று செய்கிறார்கள். இதுபற்றி குறிப்பாக ஒரு கட் மோஷன் கொடுத்து இருக்கிறேன்.

பர்மா, இலங்கை போன்ற இடங்களிலிருந்து வரும் அகதிகளுக்கு அவர்கள் வாங்கும் நிலத்திற்கு, கடைக்கு ரெஜிஸ்தர் செய்யும் விஷயத்தில் சலுகை தரக் கூடாதா, exemption from registration fees. ஏற்கனவே அகதிகளைக் கவனிப்பதில் பிற்பட்டு இருக்கிறோம். மத்திய அரசிடமிருந்து அகதிகளுக்காக உதவித் தொகை சரியாக வாங்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் சண்டை போட்டு அதிகமாக வாங்கி வந்திருக்கலாம். பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். வாழ இடம் இன்றி அகதிகள் அகதிகளாகவே இருக்கிறார்கள். வியாசர்பாடியில் போய்ப் பாருங்கள். வீடு கூட கிடையாது அவர்களுக்கு. குடிசை மாற்று வாரியத்திற்குச் சொல்லி ப்ரையாரிட்டி கொடுத்து வீடு கட்டி அவர்களுக்கு கொடுத்து இருக்கலாம். திரைகடல் ஓடியாவது திரவியம் சேர்க்கவேண்டும் என்று போனவர்கள் இன்றைக்கு அகதிகளாக வந்திருக்கிறார்கள் இவர். கள் நல்லாழ்வு வாழ அரசு நல்ல நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் அவர்களுக்கு ஒரு லோன்கேட்டால் கூட ஆறுமாதமாகிறது. Stamp paper, முத்திரைத்தாள் இப்போது கிடைப்பதே இல்லை. 25 ரூபாய் முத்திரைத்தாள்தான் கிடைக்கிறது. ஆயிரம் ரூபாய்க்கு ஒட்ட வேண்டும் என்றால் 80, 100 என்று வாங்க வேண்டும். Paper scarcity இருக்கிற நேரத்தில் higher denomination போட்டால் பணமும் save பண்ணலாம், முத்திரைத்தாளும் கிடைக்கும். தேவை எவ்வளவு இருக்கிறது, எவ்வளவு அச்சடிக்கவேண்டும் என்று பார்த்து நாசிக் பரசிலாவது ஆர்டர் வைக்கலாம். இதை ஆராய்ந்து பார்த்து செய்தால் பொது மக்களுக்கு வசதியாக இருக்கும் என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

(பிற்பகல்-1:30)